

SOŇA SOUČKOVÁ

Lasi a hradní záhada

Ilustrovala Eva Mastníková

Albatros

Lasi a hradní záhada

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.albatros.cz
www.albatrosmedia.cz

Soňa Součková
Lasi a hradní záhada – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

SOŇA SOUČKOVÁ

Lasi

a hradní
záhada

SOŇA SOUČKOVÁ

Lasi

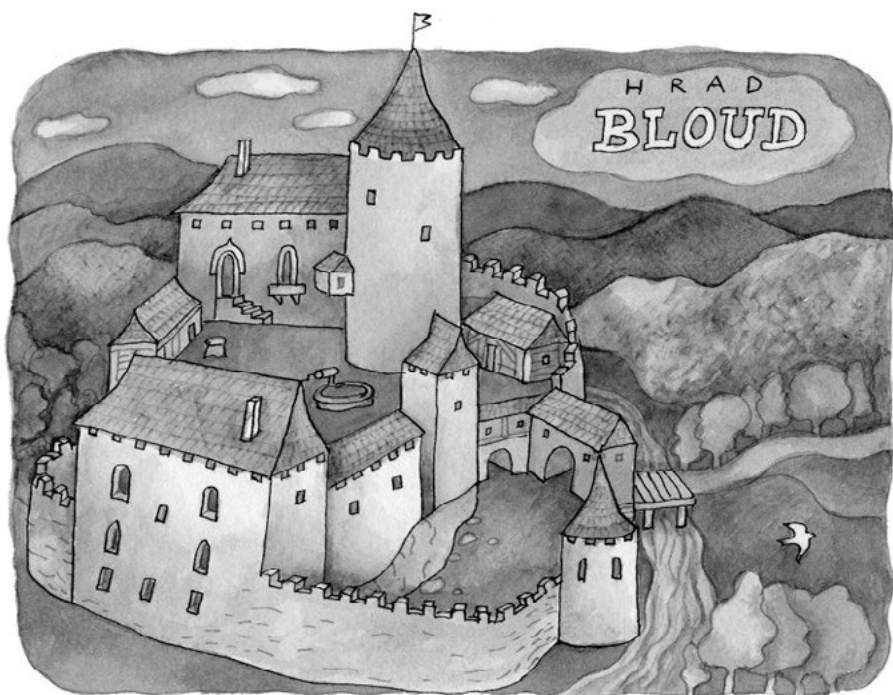
a hradní
záhada

Ilustrovala
Eva Mastníková

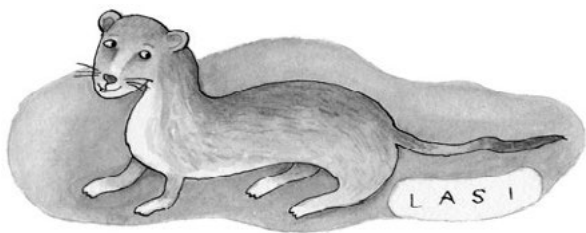
Albatros

Dobrodružství v hradním vězení

Setkání

Vstávají lesní
zvířata s prvními
paprsky? Pokud by
tomu někdo věřil, velmi by se pletl.

Blížila se jedenáctá hodina, a Lasi teprve vylézala z nory.
Snad nikdy v životě nevstávala před devátou hodinou.
Vždycky se ráda a s chutí prospala. Její kamarádka Medvědice
vstávala někdy až po obědě. To si pak rovnou začala připra-
vovat večeři, a tu pokaždé zakončila šálkem svého pověstného
thé, které údajně prospívalo kožichu a zdraví obecně.

Medvědice tvrdila, že když ho pije aspoň dvakrát týdně,
mívá hustší a lesklejší srst.

„Když je někdo mladý,“ říkala kamarádce, „vypadá výborně,
aniž by pro to hnul prstem. Ale počkej, ani se nenaděješ
a přijde první pelichání. Pak si teprve uvědomíš, moje milá
Lasi, jak velkou námahu a odhodlání stojí působit stále svěže
a na úrovni.“

Dlouhý spánek, pestrá strava a všemocné thé byly podle
Medvědice ty nejlepší cesty, jak krásnou a hustou srst pod-
pořit. A Medvědice měla
srst opravdu pěknou na to,
kolik jí asi bylo let. Ne že
by to Lasi věděla, nebo se
někdy odvážila zeptat. Ale
usuzovala, že nejmladší už
kamarádka není.

Lasi však její rady a doporučení většinou pouštěla jedním uchem dovnitř a druhým ven. Byla prostě mladá a svěží a o srst se moc nestarala především proto, že jiné věci byly mnohem zajímavější. Například čtení.

Lasi se naučila číst už dávno. Než rozpoznala první písmenka, byl to trochu boj. Ale jak překousala těžké začátky, bavilo ji to neuvěřitelně.

Ráda četla všechno. Ovšem příběhy, kde se to hemžilo strašidly a duchy, se jí líbily nejvíce. To se pak hezky bála u sebe v noře. Venku byla noc, a ona měla čumák ponořený v písmenkách až bůhví dokdy. Možná i proto tak pozdě vstávala. Zkrátka pročetla celé noci.

Jenže teď na knihy nemyslela. Všechno okolo vonělo lesem – pryskyřicí, mechem a jehličím.

Lasi se rozběhla z kopce dolů, v údolí podle zla vyvrácený strom, oběhla křoviny a už si to metela směrem k Medvědicí. Ještě stále měla svůj obyčejný hnědý kožíšek, který nebyl v lese nijak nápadný. Ale už brzy, jakmile začne mrznout, ho vymění za vzcně bílý. Kožíšek měnila pravidelně každý rok před zimou. Jak napadne sníh, vůbec nikdo si jí nevšimne. Kromě černého čumáčku a černé špičky ocásku bude totiž celá bílá.

Lasi byla lasice hranostaj. V létě hnědá, v zimě bílá.

Zima ale zatím zůstávala v nedohlednu. Venku bylo příjemně teplo, jenom les okolo se barvil do červena a do oranžova.

Dole pod lesem ležela vesnice Lhota a přímo nad ní na nejvyšším kopci se vypínal starý hrad Bloud. Z vesnice k němu vedla jedna cesta, kterou Lasi musela pokaždé přeběhnout, když šla za Medvědicí.

Hradní pán jezdil na návštěvu zřídka, a tak na hradě bydlel jen pan správce, několik stráží a pár sloužících. Hrad se moc neopravoval, pomalu chátral, vysoké cimbuří bylo oprýskané, a někde i rozpadlé. Ale co, říkala si Lasi, pořád ještě vypadá jako správný strašidelný hrad.

Tentokrát, jak se přiblížila k cestě, uslyšela kroky. Byly lehké a rychlé. Lasi se schovala do houští a sledovala, co přijde. Za okamžik spatřila chlapce, který utíkal z hradu. Každých pár metrů se ohlédl za sebe. V dálce za ním byly slyšet ještě jedny kroky – těžké a pomalejší.

Chlapec byl už skoro u ní, když se prudce zastavil. Rozhlédl se na obě strany a bez dalšího zaváhání skočil mezi šípky a ostružiny, zrovna na stranu cesty, kde byla schovaná Lasi. Chvilí slyšela, jak chlapec šustí, tiše nadává a prodírá se směrem k ní. Pak nastalo ticho.

Druhé kroky se ale dál blížily. Najednou se zpoza zatačky vynořila vysoká postava. Byl to muž. Lasi byla přikrčená za stromem a sledovala, jak chvátá po cestě. Nelíbil se jí na první pohled.

„Jen počkej, ty kluku, však já tě chytím,“ mluvil si pro sebe.

Lasi se zachvěla, když slyšela tu hrozbu v hlase. Jak prošel kolem ní, zahlédla i jeho oči, které se jí zdály potměšilé. Celý byl spíš hubený a při chůzi se hrbil. Nedíval se napravo ani nalevo. Bez povšimnutí proběhl kousek od chlapce, který se ukrýval v houšti. Za chvíli zmizel z dohledu.

Chlapec musel být schovaný někde poblíž a Lasi přemýšlela, zda za ním jít. Trochu se ho bála, jenže byla i dost zvědavá. U čtení pohádek jí strach tolik nevadil, ale aby sama něco strašidelného prožila?

Akorát se chystala utéct, když zapraskala větvička a někdo kousek od ní tlumeně vyjekl. Lasi se otočila a uviděla chlapce, jak se krčí za stromem. Díval se na ni a vypadalo to, že se jí bojí stejně jako ona jeho. Možná si říkal, že na něj skočí, kousne ho, nebo mu snad poškrábe obličej? To jsou nápady, pomyslela si Lasi pohrdavě. A právě tohle ji nakonec uklidnilo.

Ještě chvíli si chlapce prohlížela a potom se zeptala: „Proč se schováváš?“

Jakmile promluvila, chlapec vytřeštil oči, potřásl hlavou a spěšně začal couvat. Bohužel ale zakopl o větev a upadl. Lasi došla až k němu.

„Mě se nemusíš bát,“ snažila se ho uklidnit.

Chlapec měl tmavé polodlouhé vlasy. Nohy mu koukaly z příliš krátkých kalhot. Vestu měl zapnutou a jakoby nafouknutou zevnitř. Navíc si ji rukama přidržoval a zdálo se, že pod ní něco schovává.

„Co to tam máš?“ zeptala se Lasi.

Chlapec se konečně vzpamatoval. Zamračil se.

„Po tom ti nic není!“ odsekl. „A vůbec, jak to, že mluvíš?“

„No, zkrátka umím mluvit, na tom není nic divného,“ odpověděla Lasi vlídně. „Naučila jsem se to sama. Šlo mi to docela dobře hned od začátku.“

„Nikdy mě nenapadlo, že zvířata mohou být tak upovídaná a zvědavá,“ řekl chlapec.

„Trochu zvědavá asi jsem. Ale to přece nevádí,“ bránila se Lasi.

Chlapec si Lasi prohlížel a přestával se bát. Dokonce si sedl na zem, chtěl ji vidět zblízka. Když natáhl ruku, aby se dotkl jejího kožíšku, rychle ucukla. Přirozená ostražitost se nedala jen tak přemocť.

„U nás ve Lhotě máme spoustu zvířat, prasata, krávy, koně, kočky, psy, taky drůbež, ale tu moc nepočítám. Jenže nikdo nemluví.“

Lasi mávla tlapkou.

„Domácí zvířata nemluví skoro vůbec. Navíc jsou většinou dost hloupá. A to nemyslím nějak špatně,“ honem dodala. „Zkrátka se jim nechce se učit. Lesní zvířata mají spoustu času, někdo se dokonce naučí i číst. Třeba Medvědice, za kterou jsem zrovna běžela, taky mluví.“

Jak si vzpomněla na Medvědici, vzpomněla si i na cestu a vybavilo se jí, že kromě kluka po ní šel někdo jiný.

„Já vím, proč jsi skočil do křoví,“ prohlásila Lasi najednou. „Za tebou totiž běžel ještě ten muž. Že ty se před ním schová-
váš?“

Chlapec se zachmuřil. Vydechl a veškerá bojovnost, kterou v sobě předtím měl, vyprchala. Přisedl si k Lasi do jehličí.

„Ano, utíkal jsem před ním. Snad si mě nevšiml, jak jsem skočil z cesty dolů. Ještě tu radši počkám a do Lhoty se vrátím přes les. Jinak, jmenuji se Jan,“ řekl a konečně se na ni usmál.

„Mně říkají Lasi.“

„Lasi jako lasička?“ zeptal se Jan a Lasi se na okamžik přestala usmívat.

Všichni si ji do omrzení pletou právě s lasičkou – nesmírně ji to zlobilo a už někdy nevěděla, co s tím dělat.

„Spíš Lasi jako lasice hranostaj,“ opravila ho.

Jan vypadal nechápavě, a tak Lasi pokračovala: „Obyčejná lasička zůstává celý rok hnědá, ale já měním na zimu kožich. Jsem pak celá bílá. To abych byla ve sněhu pěkně schovaná.“

„Aha, to jsem nevěděl,“ řekl Jan. „Máš moc pěkný kožich,“ pochválil ji.

Lasi napadlo, co by tomu řekla Medvědice, kdyby slyšela, jak jí cizí kluk chválí kožíšek, který zatím ani jednou v životě nevykartáčovala.

Vlastně to s Janem nebylo zase tak špatné. Lasi si spletli už s leckým – s kunou, vydrou, a jednou dokonce s tchořem, což byla trestuhodná neznalost!

Lasi se Jana už nebála. Beze strachu se posadila ještě blíž. Se zájmem sledovala, jak ze země zvedl větvičku a mnul ji v ruce, dokud z ní neoloupal všechnu kůru. Tak chvíli seděli a povídali si o všem možném.